

ми надежди, и тя не ни помага. Тази храна е въ сила само тогава, когато ние сме здрави. Следователно, ако нашето тѣло е здраво, тази храна може да се използува, но ако тѣлото ни не е здраво, каквато храна и да ни се даде, освѣнъ че тя нѣма да ни принесе полза, но ще ни принесе и страдания. Тогава съврѣмениятъ свѣтъ намѣсто да проповѣдва, че трѣбва да бжде въ съгласие съ битието, той поставя въпроса, че всѣки човѣкъ трѣбва да уреди своя животъ, трѣбва да го урегулира и да се осигури. Обаче, сигурностъ има въ живота си само онзи, на когото съзнанието е будно, който вижда. Осигуренъ е само будниятъ човѣкъ, само живиятъ човѣкъ, който се е пробудилъ вътрѣшно, който търси възвишения идеалъ. Разбира се, този идеалъ не е тѣй отвлѣченъ, както нѣкой си го прѣдставляватъ. Всички съврѣмenni хора говорятъ за идеалъ, но тѣхниятъ идеалъ не говори. Идеалъ, който не говори, идеалъ, който не се вижда, идеалъ, който не внася животъ въ своитѣ послѣдователи, не е идеалъ. Идеалътъ подразбира въ себе тази първична форма, въ която Богъ е вложилъ животъ. Всѣки човѣкъ е идеалъ за нѣкого. Дѣтето е идеалъ за майката, то я вдъхновява. Кога? — Когато това дѣте е разумно. Дъщерята нѣкой път е идеалъ за бащата. Кога? — Когато тя е разумна, когато тази форма съдържа разумностъ. Питамъ: въ какво седи тази разумностъ? — Разумността съдържа двѣ качества: сила и мекота. Силата може да направи всичко, а мекотата може да изцѣри всѣка рана, може да прѣмахне всѣка скръбъ. Следователно, идеалъ, който не съдържа въ себе си сила и мекота не е идеалъ. Това е образъ който носи Божественото въ себе си. И тѣй, ние